

Můžu změnit špatné věci k lepšímu, v tom je smysl mé práce

Rozhovor s primářkou Spinální jednotky Rehabilitačního ústavu Hrabyně MUDr. Hanou Davidovou

Proč zrovna medicína?

Na medicínu jsem vlastně nikdy příliš nepomýšlela. Měla jsem ráda sport a líbila se mi práce fyzioterapeutů. Bohužel příliš náročné talentové zkoušky z tělesné výchovy byly důvodem, proč jsem se vydala k rehabilitaci tou „snadnější cestou“ tedy přes medicínu.

Nelitovala jste svého rozhodnutí?

V žádném případě. Studium medicíny se mi začaly odkrývat široké obzory, o kterých jsem netušila. Když se člověk prokouše třemi lety náročných teoretických oborů a začne se dostávat k těm klinickým, už to není jen dřina, je to radost.

Už na škole jste se tedy rozhodla pro rehabilitaci?

Vlastně ne, na škole mne zaujala neurologie a měla jsem štěstí, že jsem hned po promoci mohla nastoupit na neurologii do Vítkovické nemocnice v Ostravě. Začátek byl velmi náročný. Přísnému panu primáři dodnes vděčím za spoustu věcí, které mě naučil. Nejen medicínských, ale i lidských.

A vaše cesta k rehabilitaci a spinálním pacientům?

Ta začala až po mateřské dovolené. Když bylo mladší dceři 1,5 roku, byla

jsem oslovena hlavní sestrou rehabilitačního ústavu Hrabyně s tím, že se bude otevírat spinální jednotka a shánějí lékaře, nejlépe neurologa. Bylo to pro mne těžké rozhodnutí. Zůstat doma s malými dětmi, nebo jít do práce a vlastně začít úplně nový obor. Nakonec jsem zvolila práci.

Rehabilitace patří k následné péči, nechybí vám akutní medicína?

Ano, rehabilitace patří k následné péči. Ta bohužel stojí většinou na okraji zájmu. Není příliš atraktivní ani pro mladé lékaře. Při tom je to práce krásná.

To, co dokážou kolegové z akutních oborů, máme možnost my „dotáhnout do konce“. Oni jsou schopni zachránit lidský život díky moderním postupům a dokonalé technice. My vracíme pacienty do života.

Obě složky péče jsou naprosto rovnocenné. Naše péče je týmová. Člověk sám o sobě nesvede nic. Náš tým tvoří kromě lékařů, fyzioterapeutů, ergoterapeutů, sestry, ošetřovatelé a v neposlední řadě psycholog a sociální pracovník. Každý má své nezastupitelné místo.

Naším cílem je připravit pacienta na návrat do domácího prostředí a zajistit mu co nejvyšší stupeň

soběstačnosti. Snažíme se o maximální obnovu postižených funkcí, co nejlepší využití zbylého svalového potenciálu. Probíhá výběr vhodných kompenzačních pomůcek, které pomohou nahradit chybějící funkci postižených svalů. Velmi důležitý je výběr prvního vozíku a sedacího polštáře.

Snažíme se pacienty motivovat k vhodným aktivitám na základě zjištěných zájmů a schopností. Stejně je práce s rodinnými příslušníky, řešení bariér v domácím prostředí.

A plány a přání do budoucna?

Mým největším přáním je, abychom si udrželi tradici kvalitní rehabilitační i ošetrovatelské péče. Dnešní doba s sebou přináší narůstání objemu administrativy, nedostatek pracovníků na všech úrovních a to vede k přetěžování těch, kteří zůstávají.

Moc si přeju mít kolem sebe lidi, které práce baví a naplňuje. Je to stále složitější, ale naštěstí je pořád mám. Vždyť provázet člověka v jedné z jeho nejtěžších životních etap a vidět, že i já můžu změnit špatné věci k lepšímu, je tím nejsmysluplnějším naplněním mé práce.

Zdroj: Actreen BLOG